

WILLIAM GIBSON

NEUROMANT
NEUROMANT
NEUROMANT
NEUROMANT
NEUROMANT

NEUROMANT

WILLIAM GIBSON

NEUROMANT

Z angličtiny preložil
Patrick Frank

slovar

Copyright © 1984, 1986, 1988 by William Gibson
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2021
Translation © Patrick Frank 2021
Cover © Jonathan Gray

ISBN 978-80-556-4855-2

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

PRE DEB,
ktorá to svojou láskou umožnila

1 . Č A S Ť

SMÚTOK
V NOČNOM MESTE

OBLOHA NAD PRÍSTAVOM PRIPOMÍNALA ZRNENIE starého televízora.

„Nejde o to, že by som bol závislý,“ počul Case kohosi cestou k baru. „To len môj organizmus trpí extrémnym nedostatkom drog.“ Bol to žart z Aglomerácie v podaní človeka s aglomeračným prízvukom. Bar Čacubo vyhľadávali profesionálni vystaňovalci – mohli ste tam piť hoci aj týždeň a nezačuť ani dve japonské slová.

Za pultom stál Ratz. Protéza, čo mal miesto ruky, sa monotónne triasla, kým čapoval do krígľov Kirin. Keď uvidel Casa, široko sa usmial. Jeho zuby vyzerali ako zmes východoeurópskej ocele a hnedého rozkladu. Case si našiel voľnú stoličku medzi neprirodzeno opálenou šľapkou Lonnyho Zona a nažehlenou námorníckou uniformou vysokého Afričana s rituálnymi jazvami na líci.

„Bol tu Wage s dvomi gorilami,“ povedal mu barman a zdravou rukou k nemu posunul čerstvo načapované pivo. „Nemá to niečo spoločné s tebou, Case?“

Iba mykol plecom. Dievča po jeho pravici ho so smiechom štuchlo.

Ratz sa ešte viac usmial. Jeho vzhľad bol priam legendárny. V dobe, keď si každý mohol dovoliť telesnú krásu, pôsobil jej nedostatok priam heraldickým dojmom. Zastaraná protéza hlasno bzučala vždy, keď sa za niečím načahoval. Pochádzala z ruských vojenských skladov, využívala sedem funkcií silovej spätnej väzby a vonkajší obal mala z drsného ružového plastu. „Máš v sebe

priveľa umeleckosti, Case.“ Nahlas si k tomu zafučal, čo uňho znamenalo smiech. Potom sa ružovým manipulátorom poškrabal na ovisnutom bruchu pod bielou košľou. „Si umelec nefér kšeftov.“

„Len sa smej,“ odvetil Case a odpil si z piva. „Niekto tu musí byť zábavný, a ty to fakt nie si.“

Šľapka sa zasmiala o oktávu vyšším hlasom.

„Ani ty, vážená. Takže si daj odchod, jasné? Zone je môj dobrý kamarát.“

Pozrela sa mu do očí a ticho, takmer nebadane naznačila, že si odplúva. Nakoniec však predsa len odišla.

„Bože,“ vzdychol si, „čo to tu máš za zberbu? Človek si tu ani nemôže v pokoji vypiť.“

„Ha!“ Ratz pretrel doškrabaný drevený pult. „Zone mi aspoň platí percento z obratu. Teba tu nechávam pracovať len tak, pre zábavu.“

Case zdvihol pohár a v miestnosti odrazu zavládlo nečakané ticho, ako keď sa čudnou zhodou okolností v tom istom momente odmlčí stovka rôznych rozhovorov. Potom sa doň ozval hysterický smiech tej šľapky.

„Akoby sa tu zjavil duch,“ zafučal Ratz.

„Číňania!“ zreval opilec s austrálskym prízvukom. „Nervovú regeneráciu vymysleli Číňania, kurva! Ak ti majú napraviť nervy, musíš ísť na pevninu. Tam ťa dajú do poriadku, kamoš...“

„Tak to,“ povedal Case svojmu poháru s trpkosťou, ktorá ho zaplavila, ako keď sa človeku nečakane zdvihne žalúdok, „je totálna kravina.“

JAPONCI O NEUROCHIRURGII UŽ AJ VIAC ZABUDLI, ako Číňania kedy vedeli. Čierne kliniky v Číbe boli totálna špička a mesiac čo mesiac prinášali nové techniky, ani tie však nedokázali napraviť to, ako ho zmrzčili v tom memphiskom hoteli.

Odvtedy už prešiel celý rok a on ešte stále sníval o kyberpriestore. Noc čo noc strácal nádej. Mohol fičať na speede, mohol

donekonečna riskovať a podvádzať v Nočnom meste, no počas spánku stále vídal matrix s jasnými čípkami logiky, čo sa rozvíjajú do bezfarebnej dialky... Aglomerácia bola ďaleko za oceánom a on už nebol špecialista na konzoly a kovboj kyberpriestoru. Teraz bol len ďalší kšeftár, ktorý sa snaží nejako prežiť. Japonské noci mu však prinášali sny ako africká kliatba, takže v nich plakal a budil sa v temnote kapsulového hotela s prstami zaborenými do pamäťovej peny. Každú noc sa mimovoľne snažil dosiahnuť na konzolu, ktorá tam už nebola.

„VČERA SOM VIDEL TVOJU BABU,“ POVEDAL RATZ a posunul mu ďalší Kirin.

„Žiadnu nemám,“ namietol a odpil si z neho.

„Slečna Linda Lecová.“

Case pokrútil hlavou.

„Nie je to tvoja baba? Nič? Iba kšeft, priateľ-umelec? Naveky oddaný podnikaniu?“ Barman naňho uprel drobné oči usadené hlboko vo vráskavej tvári. „Myslím, že s ňou si sa mi páčil viac. Smial si sa. Teraz si niekedy až príliš umelecký. Daj na mňa – takto raz skončíš na klinike ako zásobáreň náhradných dielov.“

„Puká mi z teba srdce, Ratz.“ Case dopil pivo, zaplatil a odišiel. Kostnaté plecía chúlil pod špinavozelenou nylonovou vetrovkou. Predieral sa cez davy v Ninsei a stále cítil svoj vlastný zatuchnutý pot.

MAL DVADSAŤŠTYRI ROKOV. AKO DVADSAŤDVAROČNÝ bol ešte kovboj, profesionálny zlodej, jeden z najlepších v celej Aglomerácii. Remeslu sa priučil u najlepších majstrov – legendárneho McCoya Pauleyho a Bobbyho Quina. Fungoval v takmer permanentnom adrenalínovom opojení, vedľajšom produkte mladosti a zbehlosti, napojený na špeciálnu kyberpriestorovú konzolu, ktorá premietala jeho vedomie do spoločnej halucinácie známej ako matrix. Bol zlodej, no zamestnávali ho oveľa väčší, bohatší

zlodeji. Dodávali mu exotický softvér, vďaka ktorému mohol prenikáť cez žiarivé steny korporátnych systémov a otvárať si okná do bohatých dátových polí.

Dopustil sa však klasickej chyby. Zaprisahával sa, že ju nikdy nespraví, nakoniec však okradol svojich zamestnávateľov. Niečo si nechal len pre seba a pokúsil sa to predať cez prostredníka v Amsterdame. Stále si nebol istý, ako ho odhalili, a teraz už na tom vlastne ani nezáležalo. Čakal, že ho zabijú, oni sa však len usmiali. Samozrejme, vraveli mu, že si tie peniaze môže nechať. Bude ich totiž potrebovať. Lebo – stále s úsmevom – zabezpečia, aby už nikdy nenavštívil matrix.

Zničili mu nervový systém ruským vojenským mykotoxínom.

Priviazali ho k posteli v hoteli v Memphise a nechali ho tam tridsať hodín halucinovať, kým z neho mikrón po mikróne nevy-pálili všetky schopnosti.

Zmrzali ho nenápadne a neviditeľne, zato však dokonale.

Pre Casa, ktorý žil a dýchal len pre nehmotnú extázu kyberpriestoru, to bol strašný pád. Vo všetkých baroch, do ktorých chodil ešte ako kovboj, sa elita pýšila tým, ako veľmi pohŕda telom. Je to len mäso, vraveli. No a on sa teraz stal väzňom svojho mäsa.

VŠETKY JEHO AKTÍVA SA BLESKOVO PREMENILI NA nové jeny – tučný štôš starých papierových bankoviek, ktoré obie-hali na čiernych trhoch celého sveta ako mušle medzi papuánskymi domorodcami. V Aglomerácii sa s hotovosťou obchodovalo len veľmi ťažko a v Japonsku to už bolo nelegálne.

Lenže práve v Japonsku nájde liek na svoje zmrzačenie. Bol si tým absolútne a neústupne istý. Presnejšie, nájde ho v Čibe. Buď na oficiálnej klinike, alebo v podsvetí nelegálnej medicíny. Čiba bola synonymom nervovej regenerácie aj mikrobioniky a techno-kriminálne subkultúry Aglomerácie priťahovala ako magnet.

Keď sa do nej však dostal, mohol len sledovať, ako sa jeho zásoby nových jenov dva mesiace rozplývajú v rade ďalších a ďalších vyšetrení. Ľudia na čiernych klinikách – jeho posledná nádej –

obdivovali odbornosť, s akou ho zmrzčili, a len pomaly pokrútili hlavou.

Teraz prespával v najlacnejších kapsulách pri prístave, kde na doky žiaria krištálovo-halogénové reflektory ako na obrovské javisko a pre sivú zrnitú oblohu nevidieť Tokio. Nemáte v nej šancu rozoznať ani mamutí hologram Fuji Electric Company a Tokijský záliv tam vyzerá ako rovná temnota s ostrovmi polystyrénových odpadkov a s čajkami vysoko nad hlavou. Za prístavom ležalo mesto: továrenské haly schúlené pod ozrutnými kockami korporátnej architektúry. Od prístavu ho delil úzky pás starších ulíc, ktorý nemal žiadne oficiálne meno. Neoficiálne sa mu hovorilo Nočné mesto a jeho srdcom bolo Ninsei. Ninseiské bary boli cez deň zadbenej a pusté, neóny vypnuté, hologramy nečinné. Všetko len vyčkávalo pod otrávenou sivou oblohou.

DVE ULICE OD ČACUBA SI V KAVIARNI JARRE DE THÉ objednal dvojité espresso a spláchol ním prvú nočnú tabletu – plochý ružový oktagon silného brazílskeho dexfenmetrazínu, ktorý kúpil od jedného zo Zonových dievčat.

Kaviareň mala steny obložené zrkadlami v červených neónových rámoch.

Keď sa ocitol v Čibe celkom sám, bez peňazí a nádeje na liečbu, prešaltoval na smrtiacu rýchlosť. Kšeftoval s čerstvým kapitálom tak chladne a intenzívne, akoby to ani nebol on. Za prvý mesiac zabil dvoch chlapov a jednu ženu pre sumy, ktoré by ešte pred rokom považoval za vyslovene trápne. Ninsei ho ubíjalo, až mu napokon jeho ulice začali pripadať ako stelesnenie túžby po smrti – ako tajný jed, o ktorom doteraz nevedel, že ho v sebe má.

Nočné mesto bolo ako vyšinutý experiment v sociálnom darwinizme navrhnutý znudeným výskumníkom, ktorý v kuse stláča gombík zrýchleného pretáčania. Prestaň sa snažiť a bez stopy zmizneš pod hladinou, no pohni sa len o trocha rýchlejšie a narušíš povrchové napätie čierneho trhu. V jednom aj druhom prípade je po tebe. Oстане z teba len nejasná spomienka v hlave niekoho,

ako je Ratz, aj keď tvoje pľúca či obličky môžu prežiť v komi, kto má dosť nových jenov pre čiernu kliniku.

Kšefty sa tam hýbali ako nepretržitý podprahový šum a smrť bola akceptovaná ako trest za lenivosť, neopatrnosť, nedostatok elegancie či neschopnosť dodržať detaily nepísaných pravidiel.

Sedel sám v Jarre de Thé, dex začínal účinkovať, na dlaniach sa objavovali kvapky potu a odrazu vnímal každý svoj chlp na rukách a hrudi. Vedel, že v istom momente začal sám so sebou hrať hru. Je veľmi stará a nemá meno, no predstavuje niečo ako posledný pasians. Už nenosil zbraň a nerobil ani základné bezpečnostné opatrenia. Bral najrýchlejšie a najnebezpečnejšie kšefty, čo sa na ulici objavili, a získal povest človeka, ktorý zoženie čokoľvek. Čiastočne si uvedomoval, že oblúk jeho sebazničenia musí byť celkom jasný aj pre zákazníkov, ktorých bolo čoraz menej, zároveň si však vychutnával vedomie, že je to len otázka času. Táto časť jeho mysle, nadutá v očakávaní smrti, najväčšmi nenávidela myšlienky na Lindu Leeovú.

Našiel ju v jednu daždivú noc v špinavej herni.

Pod žiarivými duchmi prepaľujúcimi cez opar cigaretového dymu – hologramami Zakliateho hradu, Tankovej vojny v Európe, New Yorku... Dodnes si ju pamätal práve tak, s tvárou zaliatou neúprosným laserovým svetlom, ktoré jej podobu redukovalo na kód. Líca jej žiarili červenou od horiaceho hradu, čelo zaplavila azúrová, keď vo vojne padol Mníchov, ústa nadobudli zlatistý nádych, keď sa vznášadlo s privalom iskier šuchlo o stenu kaňonu z mrakodrapov. V tú noc bol na koni – tehla Wágeovho ketamínu na ceste do Jokohamy a peniaze vo vrecku. Vošiel dnu z teplého dažďa, čo sa valil na chodníky v Ninsei, a zásahom osudu sa z desiatok tvárí zabratých do hry zameral práve na Lindinu. Mala na nej výraz, ktorý videl aj neskôr, keď spala vedľa neho v kapsule prístavného hotela s hornou perou ako čiara, ktorou deti vykresľujú letiaceho vtáka.

Prešiel cez herňu, postavil sa k nej vo vytržení z dobrého kšeftu a videl, ako k nemu letmo dvíha zrak. Sivé oči mala lemované rozmazanou čiernou linkou. Vyzerali ako oči lane, ktorá sa nevie pohnúť z lúča svetla prichádzajúceho auta.

Ich spoločný večer sa natiahol do rána, do lístkov na vznášadlo a jeho prvú plavbu cez záliv. Dážď neustával, zalieval Haradžuku, tvrdo dopadal na jej umelohmotnú bundu a deti Tokia sa prechádzali okolo slávnych obchodov v bielych topánkach a igelitových pláštenkách, až kým ho nezastavila pred herňou *pačinko* a nechýtila sa ho za ruku ako malé dieťa.

Trvalo mesiac, kým sa regimentu jeho drog a napätia podarilo premeniť tie večne prekvapené oči na dve studnice zúfalstva. Sledoval, ako sa jej osobnosť rozpadá. Praskala ako ľadovec, strácala úlomok za úlomkom, až jej ostala len surová naliehavosť, nenásytný smäd závislosti. Sledoval, ako si pripravuje novú dávku so sústredením pripomínajúcim modlivky, ktoré sa predávajú v stánkoch pri jazere Šiga, vedľa nádrží so zmutovanými modrými kaprami a svrčkov v bambusových klietkach.

Uprene hľadel na čiernu usadeninu na dne šálky. Vibrovala od dexu, ktorým sa nadupal. Modrý laminátový stôl bol matný od tisícok drobných škrabancov. Droga mu prenikala do mozgu a on zrazu videl každý z nespočetných drobných dotykov potrebných na takúto patinu. Kaviareň bola zariadená v bezmennom štýle minulého storočia – v rozpačitej zmesi japonských tradícií a béžovej umelej hmoty z Talianska –, všetko tam však získalo akýsi jemný povlak. Akoby na zrkadlá a pôvodne lesklý plast útočili nervy miliónov zákazníkovo a zanechali na nich nezmazateľnú stopu.

„Hej, Case, zlatko...“

Zdvihol zrak k očiam lemovaných ceruzkou. Mala na sebe vyblednuté francúzske orbitálne maskáče a nové biele tenisky.

„Hľadám ťa, vieš?“ Posadila sa oproti nemu a oprela sa laktami o stôl. Na modrej mikine mala odtrhnuté rukávy a on automaticky skontroloval, či nemá na rukách stopy po ihlách alebo dermiskoch. „Chceš cigu?“

Vytiahla z vrečka na členku dokrkvajú škatuľku jehejuaniek s filtrom a jednu mu ponúkla. Prijal ju a nechal si ju pripáliť malým červeným valčekom. „Spiš dobre, Case? Vyzeráš unavené.“ Podľa prízvuku by mala byť z juhu Aglomerácie smerom na Atlantú. Bledá koža pod očami pôsobila nezdravým dojmom, inak

však bola stále pevná a hladká. Mala dvadsať rokov a v kútikoch úst sa jej začínali natrvalo objavovať vrásky bolesti. Vlasy si česala dozadu a viazala hodvábnou modrotlačovou stužkou. Vzor na nej mohol reprezentovať mikroobvody alebo možno mapu mesta.

„Dobre, ak si nezabudnem vziať liek,“ odvetil a hneď nato ho ovalila vlna takmer hmatateľnej túžby – chtivosti a osamenia na vlnách amfetamínu. Spomínal na vôňu jej pleti v stiesnenej a prehriatej kapsule prístavného hotela, jej prsty prepletené dolu na jeho chrbte...

Mäso, pomyslel si. Večne niečo chce.

„Wage,“ povedala a prižmúrila oči. „Chce ťa vidieť s dierou v hlave.“ Aj ona si zapálila.

„Kto to vraví? Ratz? Ty si hovorila s Ratzom?“

„Nie, s Monou. Nabalila si jedného z Wageových chlapcov.“

„Na to mu nedlhujem dosť veľa. A ak ma zabije, nedostane vôbec nič,“ mykol plecóm Case.

„Privela ľudí mu už niečo dlhuje, chápeš? Možno z teba chce urobiť exemplárny prípad. Vážne by si si mal dať pozor.“

„Jasné. A čo ty, Linda? Máš kde spať?“

„Spať?“ Pokrútila hlavou. „Iste, Case.“ Striaslo ju a schúlila sa nad stolom. Tvár mala mokrú od potu.

„Tu máš,“ povedal a vydoloval z vrečka na vetrovke pokrčenú päťdesiatjenovku. Automaticky ju pod stolom vyrovnal, poskladal do štvorčeka a podal jej ju.

„Ty ich potrebuješ viac, zlatko. Daj ich Wageovi.“ V jej sivých očiach bolo ešte čosi, čo tam predtým nevidel. Nedokázal to rozlúštiť.

„Tomu dlhujem oveľa viac. Len ber! Ďalšie sú už na ceste,“ klamal, sledujúc, ako jeho nové jeny miznú v zipsovacom vrečku.

„Zožeň peniaze, Case, a rýchlo ich zanes Wageovi.“

„Zatiaľ sa maj, Linda,“ povedal a vstal od stola.

„Jasné.“ Pod zreničkami sa jej objavil milimeter belma. *Sanpaku*. „Daj si na seba pozor, dobre?“

Prikývol. Už sa nevedel dočkať, kedy odíde.

Kým sa za ním zabuchli plastové dvere, ešte sa naposledy obzrel a uvidel jej oči v zrkadlovej klietke s mrežami z červeného neónu.

PIATOČEK V NINSEI.

Minul stánky s grilovanou kuracinou *jakitori*, masážne salóny, kaviareň reťazca Beautiful Girl aj elektronické dunenie z herne. Na poslednú chvíľu sa vyhol kravaťákovi v tmavom obleku s tetovaním Mitsubishi-Genetech na pravej ruke.

Je pravé? Ak áno, tak lezie do pasce. Ak nie, tak mu treba. Všetci vyššie postavení zamestnanci M-G mali implantované mikroprocesory na sledovanie mutagénov v krvnom obehú. Takáto výbava vie človeka v Nočnom meste dostať rovno na čiernu kliniku.

Bol to Japonec, no nineseiský dav tvorili prevažne *gaidžinovia* – cudzinci. Hemžilo sa to tam námorníkmi z prístavu, osamelými a dosť nervóznymi turistami, čo pátrajú po krásach cudziny mimo vyšliapaných chodníčkov, veľkými zvieratami z Aglomerácie, ktoré sa prišli vystatovať implantátmi a vylepšeniami, a najrôznejšími kšeftármi. Uliciam vládol tanec ich obchodov a túžob.

Každý mal vlastnú teóriu, prečo mestské úrady v Čibe tolerujú nineseiskú enklávu. Case sa prikláňal k tej, podľa ktorej si ju Jakuza udržiava ako zábavný park či skanzen na pripomienku svojich skromných počiatkov. Nepopieral ani myšlienku, že nové technológie potrebujú vlastné zóny bez zákonných obmedzení. Nočné mesto tu potom nie je pre obyvateľov, ale slúži vede a technike ako ihrisko bez zbytočných pravidiel.

Pozeral sa na svetlá mesta a premýšľal, či Linda nakoniec predsa len nemá pravdu. Zabil by ho Wage, aby z neho urobil odstrašujúci príklad? Nedávalo to bohvieaký zmysel, ale Wage obchodoval so zakázanými biologickými materiálmi a na to musí byť človek poriadne vyšinutý.

Linda však vravela, že ho Wage chce vidieť na márach. Case už pochopil, že v dynamike pouličného obchodovania ho vlastne nepotrebuje ani predajca, ani kupec. Úlohou prostredníka je stavať sa do roly nevyhnutného zla. Pochybné miesto pod slnkom,

ktoré si vybojoval v zločineckom podsvetí Nočného mesta, stálo na klamstvách. Deň čo deň ich podkladal novou zradou, no a teraz, keď cítil, že sa okolo neho začínajú rúcať múry, sa v ňom ozvala zvláštna eufória.

Pred týždňom zdržal transfer syntetického hormonálneho extraktu a predal ho s vyššou maržou. Vedel, že sa to Wageovi nepáčilo. Wage bol jeho hlavný dodávateľ. V Čibe operoval už deväť rokov a patril k hŕstke *gaidžinov*, ktorí dokázali nadviazať kontakty so strnulou hierarchiou zločineckých skupín za hranicami Nočného mesta. Genetické materiály prúdili do Ninsei cez prepracovanú sieť falošných podnikov a schránkových firiem. Wageovi sa raz podarilo jednu z trás vystopovať až k zdroju a teraz sa tešil zo stabilných konexií v desiatke iných miest.

Pristihol sa, ako zíza do výkladu s drobným lesklým tovarom pre námorníkov. Hodinky, vyskakovacie nožíky, zapalovače, vreckové kamery, prehrávače simstimov, ktoré vám premietajú rovno do mozgu, reťaze *manriki* a *šurikeny*. Práve tie posledné – oceľové hviezdice s nabrúsenými hrotmi – ho vždy fascinovali najviac. Niektoré boli lesklé, iné mali dúhový povrch pripomínajúci olej na vode. On sa zaujímal len o tie lesklé. Na šarlátovom syntetickom zamate ich držali takmer neviditeľné rybárske silony a v strede mali vyrazeného draka alebo symbol pre jin-jang. Odrážali svetlo neónok z ulice, lámali ho a Case si vravel, že práve toto sú hviezdy, pod ktorými putuje životom – jeho osud vykreslený v súhvezdí z lesklého kovu.

„Julie,“ povedal svojim hviezdám. „Je načas ísť za starým Juliem. On to určite vie.“

JULIUS DEANE MAL STOTRIDSAĎPÄŤ ROKOV. JEHO metabolizmus sa správal celkom inak, pretože ho každý týždeň upravovali neskutočne drahou zmesou hormónov a sér, no ako hlavnú zbraň proti starnutiu využíval každoročnú púť do Tokia, kde mu genetickí inžinieri znova a znova premieňali kód DNA. V Čibe sa takáto procedúra zohnať nedala, takže za ňou putoval

do hlavného mesta a z neho do Hongkongu, aby si objednal košeľe a obleky na ďalší rok. Bol bezpohlavný a priam neludsky trpezlivý. Zdalo sa, že jeho hlavným potešením je ezoterické zbožňovanie krajičského umenia. Case ho nikdy nevidel dvakrát v tom istom obleku a všetky, čo nosil, predstavovali extrémne poctivú rekonštrukciu módy z minulého storočia. Miesto šošoviek mal v okuliaroch s tenkým zlatým rámom plátky ružového syntetického krištálu s hranami skosenými ako viktoriánske zrkadlo.

Kanceláriu mal v sklade na hranici Ninsei, ktorý si pred rokmi nechal zariadiť náhodnou spleťou európskeho nábytku, akoby v ňom chcel aj bývať. Casa nechal čakať v miestnosti s dvojicou zaprášených neoaztéckych knižníc a disneyovskými lampami na nízkom stolíku v štýle Vasilija Kandinského. Ciferník Dalího hodiniek medzi knižnicami stekal takmer až po zem. Miesto ručičiek mali hologramy, ktoré sa prispôbovali zdeformovanému ciferníku, ani tak však nikdy neukazovali správny čas. Okrem toho tam boli štôsy lodných debien z bieleho sklolaminátu. Páchli po sušenom zázvore.

„Zdá sa, že si čistý, synak,“ ozval sa jeho hlas bez tela. „Poď ďalej.“

Vľavo od knižníc sa odsunuli magnetické závary na masívnych dverách z imitácie ružového dreva. Na umelohmotnom povrchu mali samolepiaci nápis JULIUS DEANE IMPORT – EXPORT. Niektoré písmená sa už odlepovali. Predsieň vyvolávala dojem konca minulého storočia, no kancelária patrila skôr na jeho začiatok.

Vo svetle prastarej mosadznej lampy s hranatým tienidlom zo zeleného skla sa leskla Julieho ružová tvár bez jedinej vrásky. Sedel v bezpečí za mohutným oceľovým stolom, ktorý lemovali dve vysoké skrine so zásuvkami z bledého dreva. Case mal pocit, že kedysi slúžili na archivovanie písomností. Na stole sa povalovali kazety, zvitky zažltnutého papiera z tlačiarne a súčiastky mechanického písacieho stroja, ktorý sa Deanovi stále nedarilo poskladať.

„Čo ťa ku mne privádza, chlapče?“ opýtal sa Julius a ponúkol mu úzky bonbón v bielo-modrom kockovanom obale. „Ochutnaj. Ting Táng Džaha, najlepší z najlepších.“ Case odmietol zázvorový lahôdku, posadil sa do vratkého otočného kresla a prebehol si